

ELECCIONS 20-D NO ALS PARTITS OBEDIENTS i SUBMISOS

Els bancs i multinacionals dominen la UE a través de partits polítics que prioritzen els seus balanços i no els treballadors/es en atur o pobresa. Merkel governa amb una coalició alemanya dels homòlegs allà al PP-PSOE i controla el BCE que al costat de Junquer de la Comissió Europea i Donal Tusk del Consell Europeu és el que anomenem la Troica, els que decideixen la majoria de les lleis que s'han de aprovar a cada país de la UE. Així està el poder reial, el que limita la sobirania a Grècia, Espanya, Portugal, Itàlia i qualsevol nou estat independent dins, de la UE i de l'euro.

Aquesta gent proposa nova reforma laboral i a ells es van aplegar PP, PSOE, Ciutadans (C's) i el seu homòleg de dretes el CDC de Mas. A aquests quatre partits, la gent del poble no ha de votar-los.

Doncs, amb aquests partits, tenim a la vista una nova amenaça de retallades en drets laborals que l'anomenaran flexibilitat des de la UE com sol fer. Com hem vist en els mitjans, Pedro Sánchez diu ara que no derogarà tot el que va fer el PP de retallades, ni modificués el dels 67 anys, ni pujarà el SMI. Per a això ja va començar a fotografiar-se amb els seus principals aliats socials, CCOO i UGT, Toxo i Méndez, que van propiciar allargar la jubilació fins als 67 anys.

Una mesura que el PP ha empitjorat molt més, de manera que les propostes de la Marea Pensionista, sorgida després del 15-M, veuen frustrades les seves reivindicacions amb el PSOE, PP i Ciutadans. (Veure aquest vídeo: <https://vimeo.com/74460294>)

-Les Úniques opcions polítiques estatals que parlen de derogar les reformes laborals són: Unitat Popular-IU i Podem (amb els seus noms ampliat a Catalunya amb En comú-Podem d'Ada Colau, i de forma més clara el Partit Comunista dels Pobles de Catalunya (PCPC).

Són diversos els candidats/es de co.bas que formen part en alguna de les llistes de les candidatures esmentades. Com sindicat en coherència amb el que hem vingut defensant al carrer, cridarem a votar contra els candidats de la Troica, que s'agrupen dins de les llistes del PP, PSOE Ciutadans i CDC.

Esperem i desitgem de tots els candidats/es la seva ferma defensa de les Reivindicacions sindicals de CO.BAS: la derogació de les reformes laborals i de les pensions, l'establiment d'un pla de xoc contra la desocupació, reduint de la jornada laboral sense reduir el salari i establert per llei, ressituant de nou els llocs

de treball públics destruïts en la sanitat, l'educació i les administracions centrals, autonòmiques i locals.

Un pla d'emergència social perquè ni una sola família es quedi sense aliment, llum i sostre, que no hi hagi un desnonament més. Salari mínim i pensions a nivell europeu entorn als 1000 € nets i, garantia d'ingrés digne per a tothom.

Que les candidatures que es reclamen dels treballadors i el poble, deixin clar que primer es mengen, es treballa, es garanteix la sanitat, l'habitatge, etc. I al servei d'això han d'estar els recursos del país i no de pagar el deute produïda per banquers, lladres i especuladors. Que siguin ells el que paguin la crisi. Cap diners per a la guerra, tot per viure amb dignitat. Distribució del treball i la riquesa.

Esperem d'aquestes candidatures i sens dubte dels nostres companys i companys/es, que formen part de les mateixes, que les propostes en les eleccions no són suggeriments sinó un compromís inviolable amb els treballadors i el poble. Ni la Unió Europea, com va fer a Grècia, ni els bancs i les empreses com fan amb els ajuntaments, poden determinar les mesures que s'han d'adoptar.

Donarem suport i lluitarem per un programa que propugni per la defensa dels interessos i les reivindicacions de la classe obrera.

No obstant això, la mobilització popular

serà sempre el que determinarà la defensa dels interessos de classe, davant dels atacs de la TROICA I DEL CAPITALISME.

Per això, des de co.bas, recordem que les eleccions són només un episodi, que s'ha d'aprofitar per divulgar el programa de ruptura i defensa dels / les treballadors / es. Remetre tota esperança de canvi només a les eleccions és encoratjar una falsa il·lusió, ja que la classe treballadora i el poble no serem res sense organització, de la classe obrera, en les empreses, als barris i en els centres d'estudi.

El nostre sindicat està sempre a disposició d'aquesta necessària unitat, com es va veure en la nostra pràctica unitària amb el 15 M i amb les Marxes de la Dignitat, mobilitzant, quan els sindicats CCOO i UGT no veuen possibilitat de fer res.

REFUGIATS, LA MASSACRE DE LA UE

Més de 350.000 persones que fugen de la guerra i la misèria han cridat a les portes de la Unió Europea des d'inicis de 2015. El 2014 van ser 40.000. L'ONU alerta.

Són els refugiats de diferents zones, nord d'Àfrica, Orient Mitjà o Àsia central. Ara, de Síria, més de la mitat. Amb més de tres anys de guerra i centenars de milers de morts han de deambular per una Europa a la qual se li suposa que és "El continent civilitzat"

Han posat en molts casos les seves vides en perill a bord d'embarcacions a la Mediterrània. Moltes es van endeutar o vendre totes les seves pertinences per embarcar-se. Els successos que estem veient susciten la indignació. Milers de mares creuant amb els seus fills les tanques de fulles construïdes pels governs i fugint de la policia; la "periodista" hongaresa que trepitja covardament a un home amb el fill en braços; el nen ofegat a la platja, mostren la imatge de la barbàrie mateixa.

La cara més brutal dels esdeveniments la va posar la Sra. Merkel, quan en un programa televisiu va dir sense miraments a una nena palestina, "torna al seu país". Aquest és el veritable rostre de la Unió Europea.

Mostrem la nostra més absoluta repulsa cap a la UE, la seva falta d'humanitat, la seva falta de moral quan són ells els instigadors de molts dels conflictes. Això és la UE, una maquinària de guerra social contra els treballadors i els pobles.

El debat actual a la UE no és l'ajuda, sinó finançament per reforçar les fronteres. Aquesta és la resposta de la UE davant la major crisi humanitària des de la II Guerra Mundial. Entre 2007 i 2013, la UE va gastar aproximadament 4000000000 d'euros en operacions de control fronterer i repressió a la immigració, enfront dels 700 milions d'euros en ajudes a les refugiades (17%), segons un informe d'Amnistia Internacional.

Han vulnerat en el tema dels refugiats més de 500 lleis europees i estatals segons denunciïn diversos juristes europeus. Estan incomplint, per exemple, el tractat de Dublín el qual obliga la persona nouvinguda a demanar asil al país on toca el sòl europeu per primera vegada.

No respecten la Convenció Sobre l'Estatut dels Refugiats, adoptada a Ginebra, Suïssa, el 28 de juliol de 1951 per la Conferència de Plenipotenciàries sobre l'Estatut dels Refugiats i dels apàtrides. Entre d'altres, l'article 3 cita: "Els estats contractants aplicaren les disposicions d'aquesta Convenció als refugiats, sense discriminació per motius de raça, religió o país d'origen."

En contrapartida a tot això, sorgeixen moltes mostres de solidaritat en diferents països, espontàniament, tot i els governs, i que apunten el camí a seguir. Els governs han hagut de reaccionar davant la iniciativa popular. Milers de famílies obren les seves cases; altres tantes donen diners, aliments i robes.

L'extrema dreta s'aprofita

A Hongria, el registre dels nouvinguts és cada vegada més lent i les persones són marcades amb números a la pell, com feia el règim nazi amb els seus presoners.

Diversos alcaldes han dit que només acceptaran cristians. Dinamarca ha publicat anuncis en quatre diaris libanesos informant que les condicions per a l'obtenció d'asil al país s'han endurit. Ha anunciat també el tancament de carreteres i vies de tren per la "crisi humanitària". A l'Estat espanyol són legals les devolucions en "calent". En definitiva, Europa construeix murs i augmenta la repressió.

L'extrema dreta europea s'aprofita de la situació per radicalitzar el seu discurs xenòfob contra els immigrants. A Alemanya han ocorregut més de 200 atacs a centres d'acollida. Un home ha orinat en un nen siria al mig del carrer. L'extrema dreta europea té llaços amb els règims polítics. A Alemanya les formacions

Alternativa per Alemanya (AFD) i el NPD actuen impunement i, fins i tot, són finançades per grans polítics, empresaris i jutges. A Itàlia, la Lliga Nord s'aprofita del sofriment humà per reforçar la seva propaganda i Grillo dona suport a l'ultradretà primer ministre hongarès, el constructor de les tanques de fulles.

Drets a tots els refugiats

Hi existeixen 11 milions d'habitatges buits a la UE, infraestructures per acollir moltes més persones; i si tot això fos insuficient, el BCE ha de proveir el que faci falta.

No acceptem que hi hagi diners per rescatar els bancs, per a la indústria militar, per engreixar l'aparell repressiu... mentre es nega el pa i la sal als que fugen de guerres, dictadures i misèria.

Menys encara en un país com aquest que va conèixer l'exili i la sortida massiva de famílies de refugiats com els que avui arriben a Europa.

Per això diem:

Tota la solidaritat amb els refugiats!

¡Enfortir els actes i concentracions per exigir de la UE un tracte digne als refugiats!

No a les quotes mínimes! 'Asil immediat per a tots els sol·licitants en les fronteres!

¡Drets per als refugiats: sanitat, educació i treball!

Expropiació dels habitatges buits en mans dels bancs i especuladors!

Que el Banc Central Europeu posi els recursos per a una atenció digna!

¡Fi de l'agència de fronteres Frontex! A baix la repressió!

Solidaritat de classe entre els treballadors nadius i estrangers contra els governs de la austeritat!

CAL SORTIR DE L'EURO

La desolació que recorre Europa demostra, el fracàs de l'anomenada UE i la moneda única. La immensa majoria de les forces de l'esquerra no van ser capaços d'entendre el significat de l'euro ni el seu caràcter d'arma en mans de la burgesia, la conformació d'una Europa sotmesa als dogmes neoliberalistes, va afirmar Pedro Montes en una trobada per la sortida del euro, celebrat a Barcelona el passat mes d'octubre, convocat també per co.bas (<https://alirdeleuro.wordpress.com>).

No només això, sinó que avui encara, la immensa majoria de l'esquerra no veu que en el marc de la unió monetària no hi ha solució a la crisi i que l'única alternativa passa per considerar que cal canviar-la. És impossible que sobrevisqui la unió monetària, assegura Montes; primer, pels tipus de canvi irreversibles que es van determinar a implantar l'euro. Segon, per l'immens endeutament general en què està atrapada la zona.

Amb l'euro els tipus de canvis de les monedes es van fixar i van fer irrevocables. Vist així una graella de paritats que suposadament eren encertades per mantenir un raonable equilibri per un temps indefinit. Però, el SME va esclatar i fins a en cinc ocasions es va devaluar la pesseta per fer front a les pressions dels mercats de canvi. I les condicions de convergència ni es van complir ni eren suficients per aconseguir una homogeneïtat de circumstàncies que permetessin garantir la viabilitat dels tipus.

Avui, tenim profunds desequilibris en la balança de pagaments dels països, amb xifres insòlites que abans no s'hagués pogut donar mai, ja que saltaven les alarmes; ni amb el patró or, ni amb el patró dòlar.

Per què es condemna a Europa a una realitat insostenible de tipus de canvi fantasmagòrics que determina unes condicions d'existència impossibles per a alguns països? A més, hi ha altres 3 desequilibris econòmics de primer grau: la taxa d'atur d'algunes economies, amb Grècia i Espanya al capdavant; els interessos derivats de l'endeutament net exterior, amb països creditors i altres fortament deutors; i, en fi, la capacitat de competir, que s'ha reforçat en els països més avançats i debilitat en els més endarrerits, amb una sensible destrucció del teixit productiu que han patit aquests. Així les coses, proposa Montes, la solució passa per desmuntar l'euro, i almenys alliberar les monedes més febles del càstig al qual estan sotmeses. L'assumpte de l'endeutament reforça aquesta conclusió. Els dèficits de la balança de pagaments per compte corrent

acumulats es van traduir en deute. Si a més alguns països van participar eufòricament en la hiper-reativitat financera que va precedir la crisi internacional,

Espanya és un bon exemple ja que les empreses es van endeutar massivament per finançar inversions a l'Amèrica Llatina, el resultat va ser que els passius exteriors van créixer d'una manera desorbitat, i amb la crisi financera internacional els

països altament endeutats van sofrir una gran commoció que els va arrossegat a una greu depressió econòmica.

La crisi financera general i europea s'ha solucionat de moment a costa de la creació i injecció massiva de diners per part de la Reserva Federal i el Banc Central europeu. Però, el sistema en el seu conjunt

es torna més ansiós, més inestable, i més vulnerable, com es tindrà ocasió de comprovar en la propera crisi financera, ja anunciada per moltes veus amb autoritat.

En segon lloc, tots els ajustos i retallades, d'una banda, i els ajuts, de l'altra, no han acabat de sanejar financerament als agents econòmics, si bé els Estats s'han sobrecarregat de deute.

Els creditors privats s'han vist afavorits pels rescats de la Troica, mentre que els deutors privats, la banca fonamentalment, ha rebut 5 ajudes governamentals sense que estigui garantida la recuperació dels fons públics compromesos ni l'apropiació que correspondria al sector públic de capital aportat a la banca, com és normal en el capitalisme.

Tota la política brutal d'ajust i retallades per sanejar els comptes públics com imposa la Troica s'ha traduït en un prolongat estancament de l'economia, en un vertiginós increment del deute públic i en un incorregible dèficit de les administracions públiques que generarà més deute públic. Així, la situació espanyola s'ha deteriorat i està exposada a més agitacions financeres de tot tipus que abans de la crisi.

En suma, els perills que amenacen a l'economia espanyola a causa del seu endeutament general són massa alts, sobretot considerant la inestabilitat general de tot el sistema financer internacional. L'euro, lluny d'aportar solucions o pedaços és un factor dels que estan soccavant al sistema i la seva sort lligada a l'explosiva situació que viu el món.

CONTRA LA VIOLÈNCIA MASCLISTA: NO SÓN MORTS, SÓN ASSASSINATS

Van ser mesos de preparatius, des de la idea inicial que es va anar gestant fins l'històric 7 de novembre de 2015. Des de tots els punts de l'Estat les organitzacions de dones, el moviment feminista divers com la humanitat, com les dones i les organitzacions, treballem per preparar una manifestació a l'altura de la xacra social que volia denunciar, una manifestació en la que juntes totes les organitzacions, dones i homes cridàvem "Ni una menys" "No són morts, són assassinats".

Madrid es va tenir de violeta, centenars de milers de dones i homes, nenes i nens vam marxar unides i units, els territoris, les associacions, sindicats i alguns partits, milers i milers de persones arribades des de tots els punts de l'Estat, les pancartes els cartells en tots els idiomes visibilitzar que som moltes i molts els que apostem per bons tractes en les nostres relacions i per una societat que permeti a totes les persones desenvolupar tot el nostre potencial sense discriminació masclista.

Contra les Violències Masclistes, per la memòria de les que ja no hi són, pel dolor de les que patim els cops "quan agredeixen a una agredeixen totes", contra la violència subtil o explícita, els assetjaments; contra la societat patriarcal que ens vol relegar a éssers de segona categoria, sense poder desenvolupar tot el nostre potencial, contra les relacions desiguals en els centres de treball, al carrer, que

també "... és la nostra de nit i de dia" criticant els mitjans, les imatges i la publicitat que cosifica el nostre cos com un objecte més en aquest sistema que creu que tot es pot comprar i vendre i contra els micromasclismes, subtils però sempre.

Aquest històric novembre 7 marcar una fita,

però tants segles de patriarcat no poden canviar -se fàcilment, ho sabíem, però tampoc comptàvem que la realitat s'imposés amb tanta immediatesa i cruesa, els tres assassinats que van succeir a la manifestació ens van recordar que cal continuar en la lluita, avui més unides i apoderament des que ahir.

Encara queda molt per fer, d'això depenen el futur i la vida (i no metafòricament) per a aquest nou temps d'igualtat seguim lluitant, avui com ahir i demà.

"Cap, cap, ni el més masclista dels "supermachos" té la valentia de confessar" la vaig matar per por "perquè al cap i a la fi la por de la dona a la violència de l'home és el mirall de la por de l'home a la dona sense por "

E. Galeano

FES-HO CÓRRER PASSA-HO!

RAMBLA NOVA 97-99, 2n - D, 43001 TARRAGONA

Telèfon/Fax: 977228437; Mòbil: 606157435

E-mail: cobas@tinet.cat, 977228437@telefonica.net

Pàg. Web: www.cobas.cat

ASSESSORIA LABORAL.

co.bas - 32

INFORMAT A:

Les pàgines d'informació i debat anticapitalistes, alternatives i lliures:

<http://www.kaosenlared.net/>

<http://www.pobleviu.cat/>

<http://www.cobas.es/>

